

(Maisted)

problemer her i lille Danmark. Vil ministeren påstå, at Sveriges regering og de svenske teknikere handler uforsvarligt? At Vesttysklands regering, der er en socialdemokratisk regering, og dennes rådgivere handler uforsvarligt? Og at Frankrig, England, USA, Rusland osv. handler uforsvarligt og bringer deres befolkninger i fare? Medens vi kan sætte os tilbage og sige: vi ønsker overhovedet ikke at tage stilling til dette problem, før vi har 100 pct. sikkerhed for, at der ikke sker noget som helst. Det er jo fuldstændig tåbeligt. Det er et argument, der er af en så ringe kvalitet, at det må være gennemskueligt for enhver. Jeg håber, befolkningen vil reagere kraftigt over for socialdemokratiet, når det fører sådanne argumenter frem.

Der er flere, der har lykønsket ministeren i forbindelse med forsyningen af olie til Danmark. Det må åbenbart være nogle, der ved mere end offentligheden i al almindelighed og fremskridtspartiet i særdeleshed. Vi aner overhovedet ikke, hvad det er for fordele, ministeren har opnået. Vi ved, at ministeren pludselig har optrådt som oliehandler og altså har købt et eller andet parti olie dernede. Mere ved vi ikke. Men vi ved, at der ikke bliver mere olie til rådighed, fordi staterne går ind i en oliehandel. Der optræder blot flere købere til den samme mængde olie, og den råolie, olielandene sælger i statsarrangementer, tages fra oliemængder, der ellers vil gå ind i olieforsyningssystemer via de internationale selskaber.

Situationen kan udnyttes af olielandene til at presse priserne yderligere op, og jo mere statshandel, jo mere vil dette kunne forekomme. Vi ved også, at statshandel ved tosidige aftaler gør forsyningssystemet stift, hvad der specielt er betænkeligt i knaphedstider. De internationale selskaber har forsyningsskilder spredt over hele verden, hvilket giver dem stor fleksibilitet til afbødning af vanskelige forsyningssituationer. Statshandler medfører, at de enkelte olielaster bliver mindre og transporten dermed mindre effektiv og dyre. Danmarks behov kan ikke dækkes ved import af et par råolietyper, hvis der skal tages hensyn til vores forbrugssammensætning, økonomi og miljøkrav.

Olieforsyningen drages let ind i udenrigspolitikken. Olielandene kan stille krav direkte eller indirekte om en bestemt holdning til politiske forhold, f. eks. Israel og PLO, og

reaktionerne kan være uberegnelige. Vi tænker på statsministerens Middelfarttale i 1973, og f. eks. for nylig har vi jo haft britisk TVs udsendelse af en film om en arabisk prinsesses henrettelse, som absolut gav vanskeligheder.

Det er altså på længere sigt betænkeligt for hele den vestlige verdens olieforsyning, hvis OPEC-landene foruden at sidde på produktionen af råolien også skal dirigere afsætningen af den. Det kan blive lammende for industrilandenes energiforsyning. Danmark har intet akut behov for statsligt initiativ i olieforsyningen. Det er, hvad vi ved i dag. Alt det andet er snak, og der er ingen realiteter i de takkeudtalelser, der er kommet fra de andre partier. De ved intet.

Bollmann (CD):

Både fru Lone Dybkjær og ministeren var inde på, hvor vanskeligt det er at få sikkerheden klarlagt 100 pct. eller mere. Men samtidig siger man egentlig også, at andre lande har truffet deres beslutning på et uforsvarligt grundlag. Selv om de har gjort det – og måske er knap så intelligente i fru Lone Dybkjærs og ministerens øjne som danskerne – vil man alligevel gerne købe, for så er man i hvert fald sikker på, at vi ikke risikerer noget her i landet.

Energiministeren (Poul Nielson):

Det, der er det centrale i regeringens vurderinger og tanker i forhold til den svenske afstemning, er netop, at det, der foregår i de andre lande, det er deres problemstilling, og det, der foregår her i landet, det er vores problemstilling. Regeringens tankegang er, at der ikke er nogen kobling mellem situationen det ene og det andet sted. Det er os, der definerer beslutningsgrundlaget her i Danmark. Vi ønsker et for befolkningen mere betryggende beslutningsgrundlag end det, vi har nu. Det arbejder vi frem imod at få, og når det er i orden, mener vi beslutningen skal tages. Derfor er der ikke baggrund for hverken det, som hr. Maisted var inde på, eller det, som hr. Bollmann var inde på, at man kan regne baglæns og af mine bemærkninger her uddrage noget om, at vi så mener, at der skulle være tale om uforsvarlighed i de andre lande. Hverken den ene eller den anden vej